

VERSLAG van de REIS naar Roemenië 2012.

Deze reis stond gepland voor april, omdat er dan een schoolvakantie is van 2 weken in Roemenië, ook onze vertegenwoordigster aldaar hoeft dan geen les te geven. We vertrekken zaterdag voor Pasen om 5.30 uur, vanaf Doetinchem. We zijn met z'n 4en en omdat we allen boven de 60 zijn hebben we 2 overnachtingen ingepland. De eerste is dus 's zaterdagnacht, na een kleine 1100 km in Melk, Oostenrijk, ons vaste pension 'das weisze Lamm', 1ste Paasdag om 7.45 u. verder over de Wiener Berg, naar Hongarije, via de M1, een stukje de M0 op, bij Macdonalds een stop voor koffie, zelf gezet, met een broodje. Dan naar de M5, afslag richting Albertirza. Overnachten in Berettyufalou bij het Katalin motel. 2de Paasdag, ca 8.00 u. naar de grens met Roemenië, even de paspoorten laten zien en we zijn er over. Ook voor Roemenië moet je een vignet hebben, gelukkig hoef je niet meer te plakken, het kenteken gaat in de computer. De weg leidt hier eerst door Oradea en dan door vele dorpen, en dan komen we bij de nieuwe snelweg, naar Turda, dat schiet lekker op. Het is nog niet eens zo laat in de middag, dat we in Marosvásárhely aankomen, ik gebruik de Hongaarse naam voor Tg. Mures, omdat we voor het merendeel met Roemenen van Hongaarse afkomst te maken hebben. De heenreis is wonderbaarlijk goed verlopen.

Dinsdag 10 april gaan we eerst de stad in, Judit moet geld opnemen voor het project en ook wij hebben wat Leu's nodig.

Als we bij het huis terugkeren, staat er een man aan de poort, het is Mihai Damian, hij is om 5.00 u. met de trein uit Timisoara vertrokken en het is nu bijna 12.30 u. Hij komt om de Renault Twingo op te halen, die 'the hope relief' voor hem gekocht heeft. Met deze auto gaat hij met andere broeders evangeliseren in Servië onder de daar wonende Roemenen. Hij is een zeer gedreven man. Nadat hij bij Judit een warme maaltijd heeft genoten, vertrekt hij met de Twingo naar Timisoara.

's Middags gaan we met Judit inkopen doen bij een grootmarkt, richting Reghin, vandaar is het niet ver naar Erney, daar brengen we boodschappen en kleding bij een gezin, dat in een lemen huisje woont, er zijn 2 vertrekken, de keuken met een hout fornuis, waar ook een bed staat en de overige bedden in het andere vertrek. Er wonen een oma, moeder en 3 kinderen: 2 meisjes, net nog geen 10 jaar en een jongen, hij is 19. Dat de meiden de knuffels zo leuk vinden! Het is een warm, liefdevol gezin. 's Middags gaan we naar Priester Pál, hij heeft met de stichting St. Elisabeth een aantal kindertehuizen onder beheer. Het idee is een paar jaar geleden geboren om vanuit de keuken van het tehuis in Marosvásárhely maaltijden te verstrekken aan mensen, die zelf geen warm eten kunnen klaarmaken, ze komen het eten dagelijks ophalen. Vrijdags krijgt men iets extra's voor het weekend. Maar ook zitten er 2 volwassenen en 4 kinderen aan tafel te eten. Ze komen uit de buurt en de priester kent van alle kinderen de namen. Dit maaltijdproject wordt door 'the hope relief' gesponsord. In het dorp Marossarpotar is een tehuis van St. Elisabeth, waar 24 kinderen wonen, daar gaan we ook nog naar toe. De kinderen hebben

vakantie, ze kunnen zich goed vermaken, er is een sport- en een speelveld. De slaapzalen zijn verdeeld over een 4tal verschillende gebouwen. De kinderen zijn tussen de 4 en 14 jaar.

Woensdag (11 april) gaan we op pad met Kelemen Sándor, de baptisten dominee, hij rijdt voorop met de Ford Focus, kenteken eindigt op SDG, Soli Deo Gloria, zegt hij. Het eerste adres is indrukwekkend, zo'n armoede en ellende: oma heeft geen benen meer en kan niet meer zien en horen, de schoondochter verzorgt haar, maar de kleinkinderen zijn ook niet in orde. Sándor heeft de boodschappen uit zijn auto meegebracht en wij een paar dozen kleding. Sándor gaat met de oude vrouw bidden en knuffelt haar. Dan moeten we gaan, buiten worden lammeren geslacht voor verkoop, voor het orthodoxe pasen, het volgende weekend.

We rijden achter Sándor aan naar het volgende adres, een man in kamerjas doet de poort open, in een kamertje achteraan het huis treffen we zijn moeder, ze lijdt aan Alzheimer, ze lacht een beetje verdwaasd. Ze ligt er niet bij, bedden zonder beddegoed zijn tegen elkaar gezet. Ze heeft wel een deken over zich. Het stinkt er vreselijk naar urine. Sándor bidt met de vrouw en strijkt haar over de wang. We hebben de kleding en de levensmiddelen bij de deur van het keukentje neergezet, er zit nog een vertrek van iemand anders tussen, wat een behuizing!

Dan gaan we eerst de baptistenkerk bekijken, we ontmoeten Sándors vrouw: Napsugár, haar naam betekent zonnestraal. We drinken thee. Sándor stelt voor om met onze auto naar een dorp 30 km buiten de stad te rijden, we laden de boodschappen over. Onderweg heb ik heel wat met Sándor gepraat, we blijken heel wat gemeenschappelijke kennissen te hebben in Roemenië. Er is wat gedoe, want de vrouw, die we een pakket willen brengen, heeft gebeld, dat ze plotseling met een kind naar het ziekenhuis moest, en ze heeft geen vervoer terug naar het dorp, helaas is ze niet mobiel bereikbaar. We gaan naar het huis, waar de overige familieleden zijn: een paar mannen, een vrouw en 4 of 5 kinderen. We leveren de levensmiddelen en de kleding af. Sándor zet de tv uit en gaat bidden. We vertrekken van hier, weer richting stad. Donderdag (12 april) rijden we naar Marosujvar, het dorp, waar ik jaren geleden voor het eerst met Irma en Sipos Sándor in contact kwam. Sándor is overleden en Irma woont tijdelijk in Marosvásárhely, omdat men de flat moest verlaten, omdat de bodem iets verderop inzakte, door de zoutwinning. De supermarkt ligt op de bodem van wat nu een meertje is, de weg is 4 meter ingezakt, dit ligt er nu al een paar jaar zo bij. Het bedrijf 'Salina' is gesloten. Dit dorp heeft het economisch zwaar te verduren. We maken foto's om ook aan Irma te kunnen laten zien. Dan gaan we op bezoek bij de Bartha's, het domineesgezin, ze vertellen, dat het ziekenhuis ook dicht is. Echt triest, deze neergang.

Vanhier rijden we naar Teius, voor een picnic in de buurt van het orthodoxe klooster, de omgeving is prachtig, ruige, hoge bergen. Vrijdags sorteren we de overgebleven kleding en rusten wat uit. We gaan ook bij Irma op bezoek, natuurlijk heeft ze lekker gekookt. De Tancau's wonen iets verderop, negen hoog, we hoeven niet naar boven, Robert komt beneden om de financiële ondersteuning op te

halen. Dit gezin helpen we al jaren, we hebben de moeder nog meegemaakt, ze had een bloedziekte en overleed 6 jaar geleden, Robert voelt zich verantwoordelijk voor zijn broertje, die inmiddels ook al 18 is. Vader is alcoholist en werkt af en toe. Robert gaat een week of 8 à 12 in Duitsland werken en komt dan weer terug, met wat geld. Hij heeft dan 5 Euro per uur, maar daar gaan de verblijfskosten nog af.

Zaterdag (14 april) met Ference op pad. We laden wat kleding in en pakken de boodschappen over. De eerste alleenstaande mevrouw woont dichtbij de Pinksterkerk, waar Ference voorganger is. De mevrouw ligt op bed en is gedeeltelijk verlamd, ze roept, dat ze verlangt om naar haar Heer te gaan en steekt een arm omhoog. Ik vraag Gerrit om te bidden, het is in het Nederlands, maar ik denk, dat er troost vanuit gaat. Een andere mevrouw woont op een flatje, ze heeft haar broer verzorgd, maar deze is kortgeleden overleden, zelf is ze hulpbehoevend, ook hier bidt Gerrit, de vrouw staat nog lang voor het raam te zwaaien. Ook de derde is een mevrouw, ze woont net buiten de stad, ze klaagt over eenzaamheid en moet huilen, Gerrit bidt, samen met ons. Dan gaan we naar de Strada 22 december 1989, daar woont een mevrouw, die pas haar man verloor, toch is ze heel blijmoedig, ze past op een achterkleinkind, we bidden samen en laten de boodschappen achter.

Ference heeft aangegeven, dat hij nog 2 mensen in zijn kerkgemeenschap heeft, die bijstand nodig hebben.

Kelemen Sándor vertelde, dat hij in de baptistenkerk in het dorp de vraag heeft voorgelegd: er is hulp beschikbaar in de vorm van een boodschappenpakket voor één gezin, maken jullie maar uit wie dat het meeste nodig heeft. Toen kwam het betreffende gezin eruit. Maar ik heb Sándor gevraagd: was er ook nog een gezin op de tweede en derde plaats. Hij antwoordde toen: ik heb binnen onze gemeenschap nog zeker 7 schrijvende gevallen, waar hulp nodig is.

Zodra ons budget dat toelaat, kunnen we als 'the hope relief' ook voor deze mensen iets betekenen.

Op zondag 15 april hebben we 's middags de dienst bezocht in de baptistenkerk in Marosvásárhely. Een groot deel van de rest van de kleding hebben we hier achtergelaten.

Maandag (16 april) zijn we naar Toplitá gereden en hebben we genoten van de prachtige natuur, door in Erney de weg richting Sowata te nemen, daar zijn bergen met terras glooiingen, en veel schaapskuddes.

Dinsdag (17 april) was de dag voor de 'Buchy'. Helaas viel dat een beetje tegen, het was erg koud in de bergen. We waren te gast in een berghut, we aten worstjes van de barbecue bij een temperatuur van 2 gr. C. Hier en daar lag nog sneeuw.

Woensdag: rustdag en voorbereiden op de terugreis.

Donderdagmorgen, vertrek om 7.00 uur. Slapen in Ötteeny aan de oude weg, vanaf Györ, in Hongarije.

Vrijdag (20 april), vertrek tegen achten en helemaal doorgereden tot in het Sauerland, waar we overnacht hebben in Felsberg, in een pensionnetje.

Zaterdag tegen de middag zijn we dan weer in Doetinchem gearriveerd. Een geslaagde en zeer gezegende reis. Slechts één bekeuring van 70 RON (18 Euro), voor te hard rijden binnen de bebouwde kom. Een gedreven Roemeense politieagent kon die Nederlandse auto niet laten gaan en kwam met zwaailichten achter ons aan. Terwijl, als je met 60 de bebouwde kom binnenrijdt, je door jan en alleman ingehaald wordt.